

Kirkegaard: På vel næsten utallige politiske møder og også på et meget stort antal landboforeningsmøder har landbrugets faste skatter, i særlig grad amtsskatterne, været til diskussion. Da jeg mener, at visse ændringer i amtsskatterne er særdeles påkrævede, var jeg meget tilfreds med, at den højtærede statsminister i sin åbnings-tale sagde, at disse skatter skulle tages op til behandling i denne samling.

Der er ude i landsognene sagt mange drøje ord om vore amtsskatter, måske særlig fordi det i landkommunerne irriterer, at købstæderne ikke svarer amtsskat på samme måde som sognekommunerne. Til staten svarer alle kommuner, altså både land- og købstadkommuner, samme grundskyld. En sådan linje er klar, men desværre har vi ikke så klar en linje for amtsskatternes vedkommende. Vi opnår formentlig heller ikke at få det i denne omgang. Selv om vi ikke har denne klare linje, mener jeg alligevel, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen gik for vidt, når han i sin fremsættelsestale sagde om amtsskatterne, at de var „et skattemæssigt stød under bæltstedet“. Jeg mener, at det ærede medlem brugte dette udtryk med urette. I amtsskatterne er der, så vidt jeg kan se, ingen overraskelser; det er i hvert fald undgået min opmærksomhed. Enhver fornuftig køber, der erhverver sig en landejendom, der ligger uden for en købstadkommune, ved jo, at der på den pågældende ejendom er skattepligt til amtet; ingen køber, der tænker sig om, kan nogensinde have haft grund til at antage, at denne skattepligt ikke ville stige i kroner i en eventuel inflationsperiode, måske i takt med et stadig stigende krav om udbygning af vedkommende amts vejvæsen, sygehusvæsen o. s. v.

Først og fremmest en jurist må jo vide, at forholdene er, som jeg her har nævnt, og derfor synes jeg, at det udtryk, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen brugte, var lovlig stærkt. Jeg tør selvfølgelig ikke bestride, at en eller anden køber af en land-

ejendom ikke er helt klar over disse forhold. Jeg ved heller ikke, om en sagfører, hvis en sådan medvirker ved en eventuel ejendomshandel, har pligt til at give køberen oplysninger desangående. Jeg ved det som sagt ikke, men jeg vil afgjort mene, at det var rigtigt, om han gjorde det.

Det undrer mig ikke, at mange landmænd, påvirket af de mange påstande, som er fremsat om amtsskatterne, efterhånden har fået den opfattelse, at en betydelig nedsættelse af amtsskatterne vil give landbruget en tilsvarende økonomisk bedre stilling. Det lyder bestikkende, men helt så ligetil er problemet nu ikke. Vi ved alle sammen, at vi ikke for tiden kan vente en større skattenedsættelse. Det beløb, hvormed amtsskatterne eventuelt skal nedsættes, må overføres til andre skatter, formentlig fortrinsvis til skatten af indkomst. Det giver altså en stigning i indkomstskatten, og af denne stigning må landbruget naturligvis tage sin del og andre borgere resten. Men alle de medborgere, som arbejder for hjemmemarkedet — og det er de helt store tal — tager erfaringsmæssigt ret hurtigt dækning for de højere skatter gennem højere priser, højere avancer og højere lønninger. Det er en udvikling, som i øvrigt også befordres af den nuværende pristalsregulering, hvor skatterne indregnes i pristallet. Inden der er gået mange kvartaler, begynder disse byrder, som landbruget tror det er lettet for, altså at vende tilbage til eksport-erhvervene og dermed også til landbruget i form af højere omkostninger, højere lønninger og højere skatter. Dette kredsløb er meget kort, og om nogen varig lettelse af større betydning for landbruget bliver der ikke tale. Måske kan de foranstaltninger, som landbrugets mænd pusler med i disse dage, og som de, så vidt jeg ved, har henvendt sig til statsministeren om i dag, måske i nogen grad afbøde den udvikling, jeg her har omtalt. Det tror jeg i øvrigt de kan, hvis de bliver anvendt fornuftigt.